

© Tahitha King

Стівен Кінг — шалено популярний американський письменник, і майже кожний його твір стає всесвітнім бестселером. Його справедливо називають Королем жахів і Продавцем страхів — тому що мало хто вміє лякати так, як він. Кажуть, янось психіатри наполегливо реномендували йому пройти курс лікування. «Навіщо? Я і так лікуюся. А потім продаю вам свої страхи», — з усмішною відповів Кінг.

Я ЗВЕДУ ВАС З РОЗУМУ, А ПОТІМ ВБ'Ю...

Нолись давно семеро підлітків лицем до лица зіткнулися із невимовним Жахом — і змогли перемогти. Але багато років по тому істота, що не має імені, повертається, щоб помститися... Воно наче випірнуло з нічних кошмарів. Воно живиться страхом і ненавистю. Воно причаїлося усюди... Старі друзі мусять зустрітися з Ним і знову зазирнути у вічі справнньому жаху...

Блиснуча, моторошна й зловісна проза.

The Washington Post

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-8697-2

9 789661 486972

ВОНО

СТІВЕН
КІНГ

СТІВЕН
КІНГ

ВОНО

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

СТІВЕН
КІНГ

**STEPHEN
KING**

IT

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ВОНО

РОМАН

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. It : A Novel / Stephen King. — Signet, 1987. — 1092 p.

Переклад з англійської Олександра Красюка, Сергія Крикуна,
Романа Трифонова, Михайла Каменюка

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-966-14-8697-2 (укр.)
ISBN 978-0-4511-5927-4 (англ.)

© Stephen King , 1986, стор.
1337—1341 є продовженням
службової сторінки
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2014
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2014

Ця книга з вдячністю присвячується моїм дітям.
Моя мати і моя дружина навчили мене, як бути чоловіком.
Мої діти навчили мене, як бути вільним

НАОМІ РЕЙЧЕЛ КІНГ, чотирнадцятирічній.
ДЖОЗЕФУ ГІЛЛСТРОМУ КІНГУ, дванадцятирічному.
ОВЕНУ ФІЛІПУ КІНГУ, семирічному.

Діти, література — це правда, загорнута у вигадку, а правда цієї книжки доволі проста: *магія існує*.

С. К.

Це старе місто було домом, скільки себе пам'ятаю.
Це місто стоятиме тут ще довго по тому, як мене не стане.
Роздивись на нього уважно від східного краю до західного краю.
Місто моє, ти занепале, але ти в'їлось у мене до остану.

Майкл Стенлі Бенд¹

Друже старий, що ти шукаєш?
Після тих довгих років на чужині
Ти приїжджаєш
З образами, які викохував
Під небом чужим
Вдалині від своєї землі».

Джордж Сеферіс²

Раптом з мирноти та в чорну чорноту.

Ніл Янг³

---

¹ «Michael Stanley Band» — гурт у стилі «хартлендрок», заснований у місті Клівленді гітаристом-вокалістом Майклом Стенлі (нар. 1948 р.), був особливо популярний на Середньому Заході США у 1970—1980-х рр.; пісня «My Town» — хіт гурту 1983 р. (*Тут і далі прим. перекл.*)

² George Seferis (Йоргос Сеферіадіс, 1900—1971) — видатний грецький поет, лауреат Нобелівської премії 1963 р.; цитата з його вірша «Повернення вигнанця».

³ Neil Young (нар. 1945 р.) — один із найвпливовіших рок-музикантів, канадський гітарист-співак-композитор, громадський активіст; цитата з його пісні 1979 р. «Hey Hey My My (Out of the blue and into the black)», яка стала популярною ідіомою, що приблизно дорівнює нашій: «З калюжі та в болото».

ЧАСТИНА ПЕРША

Давніша тінь

Вони починають!
Досконалість гранична
Цвіт розпускає кольорові пелюстки
широко під сонцем
Але язичок бджоли
оминає їх
Їх засмоктує назад у перегній, і вони
стогнуть
...ти можеш назвати це плачем,
який пробирає їх трепетом,
коли вони в'януть і пощезають...

*Вільям Карлос Вільямс.
Патерсон¹*

Народивсь злощасним у мертвечому місті.
Брюс Спрінгстін²

Розділ 1

Після повені (1957)

1

Жах, що не припиниться наступні двадцять вісім років — якщо він хоч бодай колись припиниться, — почався, наскільки я знаю

---

¹ William Carlos Williams (1883—1963) — один з найулюбленіших і впливових американських поетів ХХ століття, який заробляв собі на життя, працюючи сімейним лікарем; «Paterson» — публікувана в 5 книгах (1946—1958) поема, вже за перші три книги якої автор отримав засновану 1950 р. першу Національну літературну премію з поезії; в поемі Вільямс філософськи-чуттєво описує історію розквіту й занепаду «коліски американської індустріальної революції», свого рідного міста Патерсон у штаті Нью-Джерсі, рефреном наголошуючи: «Нема ідей, окрім як у речах».

² Bruce Springsteen (нар. 1949 р.) — співак-гітарист, який за свій високий статус в американській рок-культурі дістав прізвисько «Бос»; цитата з його хіта 1984 р. «Born in the U.S.A.» («Народжений у США»).

чи можу сказати, зі зробленого з газетного аркуша човника, який плив по розбухлому від дощу вуличному риштаку.

Човник кивав, кренився, знову вирівнювався, хоробро перебігав через підступні коловертні й продовжував свій шлях по Вітчем-стрит у напрямку світлофора, який позначав перехрестя Вітчем-стрит із Джексон-стрит. Цього дня восени 1957 року всі вертикалі з трьох ламп по боках світлофора були темними; темними стояли й будинки. Безперервний дощ тривав уже цілий тиждень, а два дні тому задули також вітри. Тоді ж у більшості районів Деррі пропала електрика, не відновилася вона й досі.

Маленький хлопчик у жовтому дощовику й червоних гумових чобітках бадьоро біг вулицею наввипередки зі своїм зробленим з газети човником. Дощ ще не припинився, але на той час він почав нарешті слабшати. Дощ лопотів по жовтому каптуру хлопчачого плаща, нагадуючи йому стукіт дощу по даху сараю... такі приємні, майже затишні звуки. Хлопчика в жовтому дощовику звали Джорджем Денбро. Йому було шість років. Його брат Вільям, знаний більшості учнів Деррійської початкової школи (і навіть учителям, які ніколи не промовляли цього прізвиська йому в очі) як Заїкуватий Білл, залишався вдома, оклигуючи після останнього нападу гидкого грипу. Тієї осені 1957-го — за вісім місяців до початку справжніх жахів і за двадцять вісім років до фінального протиборства — Заїкуватому Біллу було десять років.

Це Білл зробив того човника, поряд з яким зараз біг Джордж. Він зробив його, сидючи в ліжку, спираючись спиною на гору подушок, тимчасом як дощ без упину омивав вікно його спальні, а мати у вітальні грала на роєлі «*До Елізи*»¹.

Приблизно на третій чверті шляху вздовж кварталу, якщо прямувати в бік перехрестя і мертвого світлофора, автомобільний рух по Вітчем-стрит було перегороджено димогонами й чотирма помаранчевого кольору кобильницями². Поперек кожної з тих кобильниць ішов напис: «ДЕРРІЙСЬКИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ГРО-

¹ «Für Elise» (1810) — одна з найпопулярніших фортепіанних п'єс композитора Людвіга ван Бетховена (1770—1827).

² Нафтовими горілками-димогонами, які широко використовувалися для окурювання садів у приморозки, колись також послуговувалися для попередження здала водіїв про перекриття дороги.

МАДСЬКИХ РОБІТ». Поза ними дощова вода розливалася з риштака, забитого гілляччям, і камінням і великими купами злилого листя. Дорогу вода спершу непевно намацала пальчиками, а потім захопила в жадібні жмені — все це було на третій день зливи. Під полудень четвертого дня через перехрестя Джексон-стріт і Вітчем-стріт тягнуло великі кавалки дорожнього покриття, мов мініатюрні плотики крізь бурхливі води. На той час чимало людей у Деррі почали вже нервово жартувати про ковчеги. Департаменту громадських робіт вдалось утримати відкритою Джексон-стріт, але Вітчем залишалася непроїзною від кобильниць аж до самого центру міста.

Проте — і з цим погоджувалися всі — найгірше вже лишилось позаду. У Пустовищі річечка Кендаскіг¹ здулася майже по вінця своїх берегів, і лиш на якихось кілька дюймів не сягала верху бетонних стінок Каналу, який, тісно стискаючи річку, провадив її через середмістя. Саме зараз бригада чоловіків — серед них і Зак Денбро, батько Джорджа й Біллі — прибирала мішки з піском, які вони з таким панічним поспіхом були нагромадили тут лише за день до цього. Учора затоплення й недешеві руйнування від повені здавалися майже неминучими. Знає Бог, таке траплялося й раніше — потоп 1931 року був катастрофою, яка коштувала мільйони доларів і забрала майже дві дюжини життів. То було дуже давно, але довкола залишалось ще чимало людей, які самі те пам'ятали й лякали інших. Одну з жертв того потопу було знайдено за двадцять п'ять миль на схід, аж у Бакспорті². Риби виїли очі в того нещасного джентльмена, зжерли в нього три пальці, пеніс і більшу частину лівої ступні. Тим, що залишилося від його рук, він стискав кермове колесо «форда».

Утім, тепер води в річці вже поменшало, а коли вище за її течією було збудовано греблю Бенгорської гідроелектростанції, Кендаскіг узагалі перестала бути загрозою. Чи то так казав Зак

---

¹ Kenduskeag — річка (довжина 52 км), що тече через третє за величиною в штаті Мейн місто Бенгор (36 тис. мешканців), з котрого С. Кінг змалював вигадане ним і присутнє в багатьох його творах місто Деррі; зокрема, яскравий відголосок описаних у книзі «Вонно» подій читач може знайти в романі Кінга «11.22.63», виданому «КСД» 2012 р.

² Bucksport — засноване 1792 р. містечко біля гирла ріки Пенобскот, притокою якої є Кендаскіг.

Денбро, який сам працював на Бенгорській гідроелектростанції. Ну а щодо решти — майбутні повені нехай самі про себе опікуються. Наразі головним було пережити цю повінь, відновити електропостачання, а потім про неї забути. У Деррі таке забуття трагедій і катастроф сягало майже рівня мистецтва, як це з плином часу доведеться відкрити для себе Біллу Денбро.

Джордж затримався зразу за кобильницями, на краю глибокого рівчака, який прорізало у гудронному покритті Вітчем-стрит. Цей рівчак проліг майже точно по діагоналі вулиці. Він закінчувався на її дальньому краї, приблизно футів за сорок нижче по схилу пагорба від того місця, де Джордж стояв зараз, справа. Хлопчик засміявся вголос — звук самотньої, дитинячої радості яскравого бігуна серед сірості цього дня, — коли примхою текучої води його човник забрало на іграшкового масштабу річкові пороги, що утворилися в провалинах гудрону. Похаплива вода проклала канал вздовж тієї діагоналі, і таким чином його човник поплив з цього боку Вітчем-стрит до іншого, потік поніс його так швидко, що Джорджу, аби не відставати, довелося кинутися спринтером. Вода брудними наметами бризкала навсібіч з-під його гумаків. Їхні пряжки видавали веселе брязкотіння, поки Джордж Денбро біг до своєї дивної смерті. А почуття, яке обіймало його в ті миті, було чистою і простою любов'ю до брата Білла... любов'ю, торкнутою жалем через те, що Білл не може зараз бути тут, не може цього побачити, не може стати часткою цього. Звичайно, він спробує розказати Біллові про все, коли повернеться додому, хоча він розумів, що не зуміє цього описати так, щоби Білл *побачив*, як то, коли вони опинялися в протилежних позиціях, умів Білл — описувати так, що Джордж усе ніби сам *бачив*. Білл мав здібності до читання і письма, проте навіть у *своєму* віці Джордж був достатньо мудрим, щоб розуміти, що це не єдине, чому в таблиці успішності Білла майже всі оцінки «А» і чому вчителям також дуже подобаються його шкільні твори. *Оповідь* була лише частковою причиною. Білл також був здібним у *баченні*.

Човник — усього лише вирваний із секції приватних оголошень «Деррі Ньюз» аркуш — уже майже «просвістів» по тому каналу, хоча зараз Джордж уявляв його собі торпедним катером у воєнному фільмі, як оті, що він їх інколи дивився з Біллом на

суботніх ранкових сеансах у міському кінотеатрі. Типу якогось фільму з Джоном Вейном¹, котрий б'ється проти япошок. Поспішливий газетний човник своїм носом розкидав по боках бризки води, а потім досяг риштака на лівому боці Вітчем-стрит. У тім місці свіжий ручай перебігав пролом у гудронному покритті, утворюючи доволі сильний вир, і Джорджу здалося, що його човник зараз залле й перекине. Той тривожно накренився, але потім Джордж знову повеселішав, бо човник випрямився і продовжив свій біг униз, до перехрестя. Джордж кинувся на вздогін, щоб порівнятися з ним. Над його головою безжалний порив жовтневого вітру струснув дерева, тепер уже майже цілком позбавлені запасів кольорового листя — дощовий буревій цього року виявився грізним женцем найнещаднішого гатунку.

2

Білл закінчив робити човен, сидячи в ліжку, з усе ще палаючими жаром щокми (хоча його гарячка, як і вода в річці Кендаскіг, поступово спадала), але коли Джордж потягнувся рукою, Білл човен брату не віддав.

— П-п-підди, п-п-принеси мені п-п-парафіну.

— Що це? Де воно?

— Н-н-на полиці в підвалі, зразу, як сп-п-пустишся донизу, — сказав Білл. — У коробці, на якій написано «Н-н-нур-т-т», «Н-н-нурт»... «Нурт»². П-п-принеси її мені, а ще ніж і м-м-миску. І кор-кор-коробку сірників.

Джордж слухняно пішов по всі ці речі. Він чув звуки материного рояля, тепер вона вже грала не «До Елізи», а щось інше, яке йому зовсім не так сильно подобалося — щось таке пісне й химерне; він чув, як монотонно стукотить дощ у кухонні шибки. Такі втішливі звуки, але думка про той підвал не була втішливою ані

¹ John Wayne (справжнє ім'я Меріон Моррісон: 1907—1979) — ушлявлений героїчними ролями кіноактор, режисер і продюсер, символ мужності й одна з найпопулярніших особистостей класичного періоду Голлівуду; бойового офіцера торпедного катера Вейн грає у фільмі «They Were Expendable» («Вони були безповоротними», 1945).

² «Gulf Wax» — популярний у американців бренд технічно-харчового парафіну, який зокрема використовується для консервації фруктів, глазурування кондитерських виробів тощо.

Зміст

Частина перша	
<i>Давніша тінь</i>	11
Частина друга	
<i>Червень 1958</i>	209
Частина третя	
<i>Дорослі</i>	585
Частина четверта	
<i>Липень 1958 року</i>	803
Частина п'ята	
<i>Ритуал Чуді</i>	1067
Епілог	1325

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен

Воно

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактори *Ю. Ю. Гаврилова, Н. Я. Радченко*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректори *Н. Я. Радченко, О. Ю. Гавриленко*

Підписано до друку 26.05.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 70,56.
Наклад 10000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кінг С.

К41 Воно : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Красюка, С. Крикуна, Р. Трифонова, М. Каменюка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 1344 с.

ISBN 978-966-14-8697-2 (укр.)

ISBN 978-0451159274 (англ.)

Воно — це пекельна істота, що наче випірнула з нічних кошмарів. Воно живе людським страхом... Колись давно семеро підлітків змогли Його перемогти. Але майже тридцять років по тому Воно повертається, щоб помститися. І вже дорослі друзі мають вступити в нову битву зі Злом... Не читайте цю книгу в темряві або на самоті. Адже Воно може бути поруч.

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО